

* * *

Інакше живеться Іванисі Дубисі та Тетяні в долині коло млина. Іваниха подається під вагою господарських клопотів, а Тетяна виростає, розвивається в прекрасну справдіщню лісову русалку.

Їй вже двадцятий рік.

Висока, гнучка та білолиця. Особливо одним впадає вона кожному в очі, хоч би кому. Се своїм блідавим лицем і чорними густими бровами, що лукувато здіймаються, зціпивтись над носом, над чорними задумчивими очима.

Виглядає, мов якась пишна боярська дитина, що дивується мовчки всьому на сім світі.

Переходить хто попри неї з людей, задивиться на молоде прегарне лице з високо підсуненими чорними бровами, що надають лицю виразу глибокого зчудування, — задержиться мимоволі на хвильку і любується нею.

А вона нічо.

Відповідь з зачудованим поглядом мовчки згори (бо ж ростом в матір вдалася) — відтак, засоромивтись бог знає чого, усміхнеться. І яка ж чудова вона тоді, коли усміхається. Скільки м' якості душі і серця, скільки тепла зраджує мимоволі усміх тих молодих невинних уст. Попри те й дуга її чиста, біла, мов голуб, і нічогісінько злого не знає. Що й знала би молода Тетянка злого, коли, окрім лісу, млина, своєї хати з святими іконами і старої няні Маври, Нічого іншого не знає. Та, здається, ніхто не знався так добре на красі молодої Тетянки, як сама її поважна мати. Глядить іноді на неї і мовчки в душі молиться до неї. І не лиш до тої її тілесної краси, але й до душевної доброти тої одинокої своєї дитини. Ніхто-бо її справді не знає, не розуміє так добре, як сама мати. Яка працьовита, чесна, яка милосердна вдалася вона їй. Господи, змилюсь лиш над нею та дай добру долю!

Їй іноді лячно за долю тої дитини, над якою дрижить, і на яку молоді люди чигають, мов справдішні хижуни. Вона бачить, як вони за нею спозирають, уходжають, окружуючи її зразу здалека, мов ті рабівники⁹. А є між ними й гарні, є й багачі, але вона, Іваниха, жде все ще на щось ліпше, гідніше. Сама вже не знає, на кого ще жде, і через те мов захоче її немов інстинктивно для якогось ніби ангела-царевича, що має ще десь-звідкись прибути і забрати її від матері під свою щирю опіку.

Звідки мав би він прибути?

Не знає.

Її серце ще не віщує.

Здолу, з її села — ні. Бо тут в долині вона знає вже *всіх*. Вже й кілька разів старостів виправляла. Не до вподоби були їм. Ні матері, ні доньці. Але, може, он

9. Рабівники — графбіжники.

там з-за тої гори, куди ховається ріка, потужнівши... то, може, і сплавами він колись надіде.

Може...

Тому треба стерегти та доглядати Тетянку, щоб не подалася за нерівною собі парою.

Доглядає і пестить Іваниха Дубиха дівчину, дрижить і молиться о добру долю для неї.

Вона прийде.

Тетянка добра, милосердна і робуча — чому б і не наділив її за те господь доброю долею?

Аля добрих злої нема.

Живе Тетянка спокійно в матері, мов цвітка в зільнику. Не бачить і не чує багато. Особливо ж не бачить вона ніколи лиха. Не бачить навіть краси своєї, що всіх, що її глядять, мов те сонце, сліпить; хіба як над чистою водою похилиться — побачить себе. А там...

Сказано — не бачить і не чує нікого.

В село до дівчат-ровесниць мати лиш рідко коли пускає. Вони — віддалік від її обійстя і млина, і їй лячно про неї. Одну її лиш має, як одну душу, одне серце в грудях, тому всього боїться. Хто богом суджений, сам навернеться до млина. Він пишним гуком своїм не одного приводить. Він як окремий якийсь світ, — а Тетянка його бояриня. Хто б не зацікавився нею, не поглянув на неї?

Лиш одного не спиняє тепер мати Тетяні. В однім не стісняє її ніколи, А то — заходити до ворожки Маври над яр, коли б захотіла, і гуляти лісом.

Ідучи вгору лісом, співає Тетянка повною груддю, ніби віддає, що в душі дзвенить. Воно ясне, сильне, природне і чисте. Сказано — краса з першої, божеської руки.

Іде вона по білій вузькій стежчині все *вгору*, тут і там схиляючись за тужливо похиленим дзвінком-цвіткою — між хвилюючим шумом смerek, і все попри свої та сусідні полонини. І їй тут добре.

А стара Мавра! гай, гай, хто так уміє сторожити над дівчиною, як сама вона! А її вже всі бояться — хоча б лиш для страшних її очей, що одним їх полиском знає покарати. То ніхто і словом не торкнувся би Тетяни. Сама ж Іваниха Дубиха, строга і богомільна, щонеділі і свята ходить з донькою своєю удвійці до храму божого, а зимою їздять...

.....

* * *

Молодий Гриць, годованець багача Михайла Дончука в Третівці, недалеко угорської границі, дізнався доволі рано про те, що він не рідна його дитина, а чужа,

підкинена, яку знайдено колись в лахмітті на призьбі. Хоча його господарі, чи, як він їх звав, батько-мати його, і добре держать, і гарно зодягають, то господиня, розлютившись іноді, заклене йому на добре. І в таких власне хвилях зачуває, що він “пройдисвітське насіння», що в «циганськім», закуренім лахмітті опинилося на «гризоту» та журу добрим людям під їх спокійною стріхою.

При таких нагодах переймав Гриць такий жаль і туск¹⁰ до всього тутейшого гірського світу, що був би йшов, куди б його очі несли, щоб лиш не чути і не бачити тут нічого. Та не лиш тоді прокидається в нім якась чудна туга в серці до далечини... і іншого світу. Ні. То нещасне почуття не дає йому і в тишині, і в мирних хвилях супокою. Не дає оставатися довго на однім місці, через що, головно, і набрався він від господарів якнайбільше лайки, а часом і бійки. Заставляють *його* іноді доглядати вівці; він доглядає день, два або й чотири добре і щиря. А далі ні з сього ні з того покине все стадо і поволічється в цілком противне місце, де немає ні доволі паші, ні води. Або знов пристане до чабанів з товаром, або до парубків з кіньми... і тут повторюється те сама, доки і не приволічється, ніби наситившись тою відміною місць, додому.

Одного разу, вже як сімнадцятилітній хлопець, він вибрав собі щонайкращого коня господаря і давай об'їжджати чотось сусідні села. Що нашукалися, нажурилися господарі за хлопцем — він пропав без сліду, мов у воду впав. Аж сьомого дня знайшов його господар спокійного під стогом около коней сидячого без капелюха на голові, витесуючого довгу парубоцьку сопівку.

— А ти, опришку, куди уганяв цілий тиждень на коні? — накинувся на нього господар, вхопивши його за густу чорну чуприну та потермосавши нею по щирості.

— Я об'їздив сусідні села, — відповів Гриць з найбільшим супокоєм, освобождаючи так само свою гарну голову з деспотичних рук господаря-батька, — розпитував за скрипкою.

— За скрипкою? — крикнув господар і аж витріщив очі з чуда. — То я тебе до скрипок викохав і держу? Та найдорожчого коня до проїздок тримаю? Чекай, непотрібе безголовий, чекай! — гукав на все горло. — Ади, чого вже не придумав в своїй голові — скрипки! Тьфу!

— Коневі не сталося нічого, — відказав Гриць спокійно. Я коня доглядав і пильнував. А дивіть, він он аж виблискується до сонця, такий ситий і годований. А мені треба скрипки, до того і захопила мене охота подивитися в сусідне село. Скучно, татку, на однім місці сидіти, тому я поїхав. А роботу не таку вже страшну я залишив, самі знаєте; то й поїхав. Коли робота пекуча, я не киваюсь, а коли нема, я тоді їду. От що!

Господареві, ніби з зачудування, аж мову відібрало. Рука знов піднялася, щоб опинитися, як передше, на голові хлопця, але не годен був. Гриць поглянув на нього такими вже чудно сумними, а разом щирими очима, що він лише сплюнув і, заклявши щось під вусом, відійшов.

10. Туск — біль, журба.

Гриць усміхнувся, відгорнувши пишне волосся своє з чола, що шовком зсунулося при торганні, і взявся далі до своєї роботи. Батько знов своє, — думав він, — а *він* своє. Він хотів собі конче роздобути скрипку, повчитися на ній грати, щоб, доглядаючи іноді худобу чи вівці верхами, не було так тужно і сумно на самоті, не гнало з місця на місце; і от таки не успів. Та зате він витеше собі тепер сопівку, і як заграє на ній, всі дівчата на танцях стануть округ нього і будуть слухати та раз плакати, раз самі гуляти. Гей! га! — усміхнувся Гриць на саму таку принадну думку. Гей! га! Що йому господар...

Але господиня-мати, розвідавшись, куди і пощо гуляв він на найкращім коні сім день, прибралася до нього інакше, хоч вже як його любила і при доброму настрої ласкава була, однак, розлютившись, то, що раз загадала — не дарувала.

— Пройдисвіте! — накинулася на нього, коли увійшов у хату, і не надумуючись довго, вдарила його широкою долонею по щоці. — Пройдисвіте! — гукала по своїй скорій вдачі, — гадаєш, час божий на те, щоб його пусто-дурно на коні прогайновувати? Попам'ятаєш ти ту поїздку, — кричала, розмахуючись вдруге укарати хлопця. — Попам'ятаєш! — Та не вспіла се по раз другий вчинити. З хлопцем зробилася така зміна, що вона здержалася.

Мов гадюкою вколений сам боярин якийсь, опинився Гриць близько коло неї і, стиснувши, ніби кліщами, її руку, процідив:

— Я не пройдисвіт, — говорив зі зворушення і обиди погаслим голосом, — я не пройдисвіт. Я ваш син. А коли випираєтеся того, впевняючи, що лиш вихованець, то не безчестить. Хліб ваш дурно не їм; як знаю, відробляю. А що не роблю стільки, скільки вам захочується, то дайте мені спокій. Я собі піду від вас і не верну. На моє місце прийміть собі наймита, і буде вам ліпше. Мені не все хочеться робити, тому й не роблю. І робити не буду. Розумієте? А пам'ятайте, я не наймит ваш! Що у вас з'їв, то вже і відробив. — І, луснувши з неописаною погордою і гнівом дверми, вийшов. В його рухах і голосі було стільки приказуючого і гордого, що господиня вмовкла і побіліла.

— Тьфу! — сплюнула і хрестилася. — А се що таке? Кого я маю в хаті? Приймака, бояра чи поповича? Ади який гонор мамі віддав, дверми під носом, мов жидові, луснув, і він не «пройдисвіт», його не «безчестить». Михайле, ви чули? — кликнула в другу хату до господаря, звідки й без того висунулася висока, тепер в низьких дверях похилена постать самого господаря.

— Та чую, — відказав він. — Та що ж?

— Що? — кричала жінка, — ви ще питаєте, що? Адить, за ваш хліб-сіль який гонор віддав.

— Та не дразни-бо його вже стільки тим «пройдисвітом» та «пройдисвітом». Ти бачиш, він же такий вдався, на місці довго не висидить. То і що з ним вдієш? Убити його за те не убію.

— Я його привчу! — відкрикувала господиня,

— Ба ні, не привчиш. Я вже без тебе пробував. Позлому — і стільки на добре не виходить. Знай, тепер він знов кілька день на очі не покажеться. Чорт знає, що в нім за вдача, але вже такий.

— Від родичів — «пройдисвітів» — кажу вам, — вчепилася господиня знов сього.

— Ми його батька-матері не знали... — боронився чоловік (що, по правді, Гриць дуже любив і перед жінкою заодно боронив, хоча сам тайком за пройдисвітство набирав). А лише знайшли маленькото під нашою хатою. Він, може бути, і панська дитина — ми сього не знаємо. Його яким-небудь словом не зачіпай, він зараз кипить, і вже його борзо не примириш. В мене Гриць не пройдисвіт.

— А я кажу, що він таки пройдисвітська дитина. Найшли в закуренім лахмітті, дарма що з вузликом золотих червоних.

— Та вже в закуренім чи ні, а тепер він наш. А як вже наш, то не збиткуй. Бачиш, він терпцю не має. Ще колись, розлютившись, покине нас.

Господиня вмовкла і здвигнула плечима. Се їй ніколи на думку не приходило і тому потрохи на хвилю занепокоїло.

— Ет, і наговорили! — закинула вже чомусь примиряючим голосом, неначе не хтіла більше о «пройдисвітство» говорити. — Тепер «покине» — коли ми його вигодували і він головою майже стелю здіймає?

— Якраз тепер. Тепер він де-небудь годен на роботу стати, а передом був малий.

— Ет, що там! — перебила йому сухо жінка. — Радше знайте, Михайле, що оноді казав мені, що дав собі знов новий писаний кожухок шити. Він вже відтепер зачинає дівчатам голови завертати.

— Або я йому се забороню? — відповів тосподар. Гарний, молодий, то й завертає.

— Він вже чи не на кождім танці мусить бути.

— Та нехай собі. Хто молодий, той туляє.

— Як завтра скаже вам, що хоче женитися. Його дівчата роєм обступають... А тоді що вдієте?

— Не позволю і землі не дам. Йому ще не час женитися... нехай ще коло нас газдує, щоб знав я... кому землю передам колись...

— Овва... він вас дуже послухає! — закинула жінка. — Я вже чи не раз перехопляла його з Настунею Кривинюківною. До других залицяється, а до неї таки горнеться.

Господар усміхнувся.

— Я вже давно то знаю. Сам її батько мені говорив се.

— Та він би рад його дістати до себе. Але, по-моєму, Гриць ще не одній голову закрутить, заким не одружиться... — відповіла жінка.

— І на *свою* натрапить... — докінчив тосподар.

— І на свою натрапить... — повторила вона і вмовкла. — Старий Кривинюк добрий газда, і Настка працююча дівчина, в батька вдалася. Нехай би колись побралися, як йому суджена, — обізвався знов господар.

— Та *добра* дівчина... — відповіла якось знехотя жінка. — В неї відтепер якийсь *розум*, як у старої. Добра... — і урвала.

— Та *тим-то* для нього і добра, — відповів чоловік. — Він за кіньми і голову забуде... а вона буде на все позір мати. *Тим-то* й добра.

Гриць, бачачи, іноді по суперечках з родичами, що правда по стороні їх, але заразом і його, особливо тому, що його вдача силувала його «от таке» заводити, що викликувало гнів з обох сторін, забирався з хати і не вертав до неї скорше, доки не заспокоївся він сам, а з ним і господарі.

І таке повторялося чи не згуста, а все через його чудну вдачу, що ніяк ото примусу не зносила, чим-будь ображалася і понад усе любила свободу. Якби не сусідська донька Кривинюкова Настка, з котрою добре держався, всі жалі ділив, якби не батькові коні, які любив понад усе, та вівці, над якими ще як хлопчина своїм голосом, як над дітьми, панував — він був би вже давно батька-матір покинув і поволікся в світ; його держать тут, як на ланцюгу, а деякі люди розказують, особливо ж один старий білоголовий циган, що все що кілька років переходить через їх село з Угорщини і до них вступає по милостиню та спочиває, оповідає, що там десь далеко від їх гір, лісів, є ще й інший світ і люди. Між них він би ішов, учився би та став великим паном і так жив би, вивчившись передусім на скрипці грати. Отаке роздумував часто-густо Гриць, особливо, як був молодим хлопцем; волікся несупокійно з вівцями з місця на місце і побирав за те від батька-матері лайку. Але тепер він вже парубок під вусом і, як батько сміючись казав, «до розуму носом зближався», як здавалося, успокоївся. Коли мати, роз'ятрившись чим-небудь, «пройдисвітом» або, ще ліпше, «циганом» прозве... він сміється.

— Чи в мене, мамо, чорні очі і я чорний, що в вас я на цигана схожий? В мене очі голубі, як небо, кажуть дівчата, особливо Кривинюкова Настка, ними я їм милий, а ви — не бачивши ні мого батька, ні матері, вигадуете циганів на мене. Гріх, мамо!

І Мати вмовкає, усміхається... і стає знов добра; вона дала б і душу за свого Грицька, якого їй чи не всі завидують, такий вже гарний і розумний вдався. Вже-таки ніхто не годен на Гриця довго гніватися. Він всіх за «пазухою» має, як його впевняє білолиця Настка.

Чим?

Може, саме тією подвійною вдачею своєю, а радше двома душами, що в нім, ніби від часу до часу пробудившись, поборюють себе. Одна непостійна, тужлива, пуста, палка, друга вразлива, горда і вдатна. До доброго тягне Гриця, до красного, до любові... а передусім, до свободи, широкої, безмежної, як крилаті ліси по верхах,

як бистрі ріки там, в долах. Як та широка пуста, що йому, по оповіданню старого *Андронаті* (так звав себе білоголовий циган), іноді аж у сні ввижається. «Хижунном» родився, баламутом, каже Настка, що його любить, як рідного брата або чи не більше ще, саме яким вже вдався. З нею він і найліпше товаришує чи в тузі своїй, чи по веселому настрої. Вона його ніби до ладу приводить.

— Чому ти такий сумний, Грицю? — питає іноді, побачивши його поважного, невдоволеного з виду.

— Тяжко на душі, — відповідає він.

— То заграй на сопівці або трембіті. Собі і мені заграй, Грицуню! — просить щиро... і тулиться до нього білолиця Настка. — Ніхто в селі не грає так, як ти, любо та до серця. — І тими словами впроваджує його ніби в інший світ. І щоб вже догодити їй і сяк-так собі, він починає грати.

Тільки й щастя його, — каже, — що сопівка, трембіта і Настка.

І те правда. Ніхто на всі сусідні гори не грає так до серця, як він. Особливо на трембіті, він мов святою молитвою по верхах... жене.

А літніми вечорами, то вже і голосом ніхто так не виспівує, як Дончуків Грицько, вештаючись коло хати і худоби, виводячи одну просту пісню понад другу. І всі або дуже смутні, або всі веселі, інших він не любить. В селі всі дівчата липнуть до нього, хоча він до жодної. Хіба що до синьоокої Настки, але й То, як каже товаришам, «не все», лиш тоді, як вона його назад до «розуму» приведе, до праці нажене, не дасть «волочитися» — він її голубить. впевняючи, що колись її посватає. А зі всіх інших дівчат, — хоча й гуторить з ними, — все кепкує.

— Ви, дівчата, — говорить Настуні, — всі дурні.

— До часу, Грицуню... до часу... — відказує спокійно Настка. — До часу, може, і дурні ми, але як саме натрапиш на таку, що заверне тобі голову або, може, й любистку дасть, — то дивися, щоб не стратив ти весь великий розум твій!

— А он я вже тебе люблю, Настунько, — борониться Гриць і сміється веселими очима, — та ще розуму не втратив.

— Хто знає, чи вже і не втратив... — відказує вона і дивиться так само, як він, щиро і просто йому в очі. А он, — каже, — ти любиш мене і приходиш, а часом як покинеш, то і з тиждень волієш з конем перебувати, як зі мною: чи се вказує на розум?

— Та я чи не все такий був? — борониться Гриць.

— А може, ти і межі інші дівчата ходиш, чи я знаю, Грицуню? — питає вона. — Я не знаю. — і говорить се без докору, без злоби, а так собі спокійно, мов дитина.

— А чому б я не приставав з кіньми, не сходився з другими дівчатами? — питає він, та більше вже, щоб подразнити її. — Сідай і ти, — каже, — на якого-небудь коня твого батька і їдь зо мною і доволі дивися, як Гриць з кіньми розмовляє, а з другими дівчатами гуляє. Будеш бачити.

— Я не цікава, — відказує вона гордо, а все-таки в глибині душі вражена його байдужністю, хоч і не показує того, а від так, поглянувши в його щирі очі, що якийсь час з потайним усміхом дивилися на неї, усміхається й собі і каже:

— З дівчат не глузуй, не кепкуй, Грицуню, бо в деякій і нечистий сидить. А дивись, — додає поважно, — замолоду деякі гарні притягають до себе... особливо ті, що чорнобриві, а на старість, казала раз покійна бабка, коровам молоко відбирають та опівночі на мітлі комином вилітають.

— А мені що до того? — відказує він. — Я ані не корова, ані їх не боюся. А вас всіх, білих і чорнявих, загалом я люблю, хоч ви всі на одно копито і добрі, і красні, і дурні — а Настуньку Кривинюківну найліпше люблю. А якщо я часом, Настуне, тебе призабуду, ти ні на мене, ні на нікого не ворогуй.

— Або ж я ворогувала коли, Грицуню? — питає вона і дивиться знов щиро з невимовною терпливістю в його очі. — Я ж сама казала, що ти хижуном, баламутом родився... і при нічім... довго не встоїш. Я не ворогую.

— Я сього не кажу, серце. Ти одна для мене в світі добра і щира, одна до ладу приводиш. До хати, роботи принукуєш, до родичів наvertsаєш — а то без тебе був би я вже давно... — і, замахнувши лукувато рукою та указавши далеку далечину, свиснув і усміхнувся.

Білолиця Настка чисто упивається словами красного хлопця. Їй значать вони і любов, і щастя, значать увесь світ, а zarazом відчуває вона, що держить його справді неабияк чимось при собі, панує над ним. Чим саме? Не знає.

Не здає собі ніякого справоздання. Вона знає лиш те одне, що мусить і дальше держати його, що його любить всею душею і не годна гніватися, ворогувати на нього. Погнівається, поворогує, — думала іноді, — він розлютиться і, мов той птах, відлетить, присяде на іншим дереві — і пропав для неї...

І так Настка не гнівається ніколи на Гриця... Вона його любить і тією своєю любов'ю прив'яже його до себе на все. Вони ж колись поберуться. Де є в світі сила, — питає себе щирим почуттям, — якій міг би Гриць більше піддатися, як їй одній? З дівчат він її любить найліпше, признає сам, що вона приводить його до розуму, принукує до роботи, наvertsає до родичів. А далі? Те, що він... іноді на тиждень... два... конем за село виїзджає... Те їй не страшне. Мати каже, що се йому, може, й починено... З часом само перейде, і щоб тим йому не докоряти. Тому вона спокійна і любить його спокійно. Що іншого вона не знає. Своє щире, просте серце знає і красного Гриця, що дві душі має і в тім ціла її правда. Велика, глибока, поважна правда, яка їй вистарчає, з якою їй добре...

* * *

Глибока зима.

Лісом неспокійно. Зелені віти, обтяжені снігом, вгиналися нижче до землі, як і іншою порою, і вітер, що над ними буяє і з трудністю між них тиснеться, доводить їх до живішого руху. Вони опираються йому, та годі йому цілком опертися. Він садить між них з чимраз більшою силою, і остаточно підіймається за недовгий час лісом ніби шум-стогін. Розколихалася завірюха. Вітер змагається чимраз сильніше, збиває

сніжини з дерев, колише хоч би і найвищими коронами до розгону, гуде лиховісно, а в повітрі розійшовся широкий крилатий шум *всього* соснового лісу...

Страшно тепер в лісі і глухо. І хоч се не північна година, а з вовком можна все-таки в таких ночах стрінутися.

Над хатиною Маври, обтуленою з усіх сторін старанно смереччиною, посихляли сосни, ніби змилосердившись над нею, глибоко свої віти, обтяжені снігом, неначеб хоронили її від вітру, що тиснувся повними гру дьми між них, розбиваючи їх звичайний поважний супокій.

В тій же хатині Маври тихо. Лиш в печі горить, тріщить веселий огонь і освітлює нутро хатини, а найбільше те, що найближче самої печі, а то: саму Мавру. Вона присунула широку лавку з почорнілого дерева до печі й, умостившись тут, розкладає свої карти. Чорний кіт на самім краю печі простягся і дримає, ніби стереже *огонь* в печі і рухи своєї чорної пані. На самім же верху над піччю, напушившись і заховавши головку під крило, спить самотній усвоєний чорний ворон Маврин. Всі інші предмети в тій закуреній хатині тонуть в теміні, що здається в міру, як огонь горить або опадає, слабне або зростає.

Мавра нині собі карти кидає.

Худа, марна, з розбурханим сивим волоссям, виглядає страшно, мов саме яке лякаюче марево.

Від часу до часу простягає свої худі руки, гріє їх коло полуміні, що палахкотить в закуреній, аж чорній печі, і перешіптуеться сама з собою. Її великі чорні очі, в яких ніби назавше задержався смуток, тепер, немов слухаючи, шукають від часу до часу дрібного, викривленого одніського в світі віконця і ждуть.

Надворі заодно гуде вітер. Сьогоднішня ніч заповідається чимось недобрим, хоча й самотній вже не першина такі ночі перебувати, а нині все-таки чогось лячно. Вітер гуде лісом, аж несе, виє, аж полумінь хвилюється в печі. А ліс шумить, стогне, мовби смерть тиснулася з своїм військом між деревину. Щось ломиться лісом, тріскає, щось стогне, щось сунеться. Аж тут... господи боже... що се таке? Затовк оце в тій хвилі хто до шибчини, чи се вітер жбурнув до неї купою снігу, щоб її самотню... одну на всім лісі, злякати? Вітер найбільший ворог циганів, він так любить. Він живий. Іноді він гірший, як сила божа... Вона се ще змалку знає. Полумінь грає, веселиться, освічує її цілу і лаву, викликає на противній стіні страховища, освітлює лаву з розложеними старими, затертими, майже закругленими картами, і Мавра ось що з них вичитує:

Злидні, смуток, самотність, як звичайно, але ось тут і якісь люди. Щось велике, несподіване жде її, щось нероз'яснене, що ще потрібує часу. Воно ще далеко, але прийде.

В тім всім і її дорога дівчина, її Тетяна вмішана. Вона, що ще одна держить її на світі при житті. Тота її «туркиня», як вона сама і люди прозвали Тетяну за золоті ковтки, півмісячки в ушах. А далі сама не знає, як роз'яснити собі карти. Чи то все доторкається їй, чи дівчини? Не знає. Ось вона сим разом цілком не знає. Другому, може, і знала би роз'яснити, чи дні... чи долю... в тім її ніхто не перевищить. Але собі

сьогодні не знає. Чи то все, що перед собою бачить, значить смуток чи радість? Бо смуток і радість падають, ніби рука в руку. Отут стоять криваві сльози, змішані зі сльозою радості. Що се?

Знеохочено збирає карти, кладе їх оподалік від себе, запалює свою люльку... і жде.

Її ніби болить сьогоднішня ніч надворі. Їй тяжко на душі, як зрадниці, як проступниці. Адже вона сьогодні і не бачила навіть людської душі, не то щоб обтуманила кого. Хто би й ішов такою дорогою лісом... як тепер? Хіба хто смерті хоче, шукає її. А навіть і вона ще не хоче її. Вона... що сама не знає... чого по тім світі плентається. Чого ж бо їй жити? Хто її потрібує? Чого має вона ще дожити? Вона йде самою тінню життям, іде.. доки з самою ніччю не стрінеться, не злучиться з нею навіки... Думала, роздумувала отак сумовито, коли оце щось в її мале віконце жбурхнуло, аж дзвенькнуло, і вона майже з остраху зойкнула.

І знов тихо.

Знов нічого. Знов лиш крилатий широкий шум та стогін в лісі. Се смерть ішла. Мавра на самоті ніби відчуває, що се так смерть лісами тиснулася, дотикала о її хату, косою зашарпувала, щоб себе пригадати. Смерть.

Певно, сієї ночі не один велет-деревина повалиться, не одна корона переломиться, не одна звірина загине. Страшна ніч.

Мавра оглядається. Чогось їй неначе нестає. І не знадвору, а в душі, в серці хибує... Чого? Прецінь вона до самоти звикла.

Не знає.

Її руки мимоволі укладаються на грудях наохрест, але уста не заворушуються до молитви. Вона не вміє молитися. Не молилася бог знає відколи. Та хоч і молилася, то її людям бог неприхильний. Не любить їх. Тому вони і в вічних злиднях по світі тиняються. За кару тисячолітню. І лиш ніччю оживають, до ночі їх тягне, бога занедбують, хіба звертаються вони до місяця з своїми просьбами. Місяць їм помагає, але такими ночами і він перед чимось ховається.

Полумінь запалахкотіла нараз сама з себе наново і кину ла червоним світлом на лаву, де лежали карти. Мавра взяла їх наново в руки, прошепотіла вперед щось над ними, і розложила, як перше.

І знов дивиться... і дивиться... І знов не знає добре розібрати, що вони їй вказують нині. Щось велике велике, і смутне, і радісне жде її. Ніби ніч, ніби день. Ніби весілля, ніби смерть. І замішаний хтось в тім, хтось зблизька і хтось здалека. Чоловік і дівчина. Ба ні. Дві дівчини. І раз добре, раз зле. З одної сторони ніби маєток і добро, а близько коло того старецька торба і жебрацький бич. Мавра сплїнувала, хоче вже змішувати карти.

Ба ні. Одно ніби ясне.

До її хати падають два чоловіки. Одному — ніби їй, ніби йому — смерть. Другому — ніби їй, ніби йому — радість. Між обома стоїть радість. Один молодий, друтий старий. І оба прийдуть до неї. Самі прийдуть. От — молодий... паде просто до

її хати, хоча ще не зараз. О, не зараз ще! Оба якби мали зійтися в її хаті... одначе... господи боже, чи не смерть приведе... один з собою?

Так — смерть. Страшна, чорна смерть. Ось як заповідається... самими чорними картами. Стережись, Мавро! Ти не раз в житті прогрішила. Не раз туманила, ошукувала людей, що з довір'ям до тебе о поміч зверталися...

І знов в її голові помішалось. Знов вона з того всього нічо не розбере. Вона відсунула з неохотою карти, мов прикрито пророка, віщуна, від себе і, обернувшись плечима до теплої печі та скулившись на широкій лаві майже вдвоє, — пробує уснути.

Уснути! Не такими ночами спиться! Не в таких місцях, як ось тут. Хатину колиби звалить, зсуне біла заметільниця туй-туй в глибоку страшну пропасть. От тисне, притискає, силує уступитися з дороги, гуде, виє. А сніг чимраз вище до віконця добирається. Опирається до стіни, підвіяний заметільницею. Одні смереки, що її хоронять своїми широкими густими вітами, та свята деревина, що здержує приступ смерті. Але хто обчислить міць заметільниці такими лютими ночами? Смерть не сама волічється. Вона з військом волічється, як давно ще тато і мама говорили. Вона все з військом суне, літає. Сама летить попереду, а за нею військо. І всі з косами, з чорними хорутвами. Все всі разом. Все от такими ночами. От як виють, як себе заповідають.

І вже Мавра дрімає; гудіння заметільниці знадвору поволі, поволі її усипляє. Нараз Мавра прокидається, на рівні ноги, майже на рівні ноги стає, та й зателіпало нею раптовим ляком.

В її вікно щось товче, хтось добивається.

Смерть?

Мавра надумується. Безперечно, вона.

Мавра блискавкою кидається плазом до землі і човгає під двері, ніби заслоняючи собою комусь вступ до хати. Під дверми темно, ніхто її не побачить. Полум'я в печі вже ніби умліває, блідне, в хаті почорніло.

— Пустіть в хату! — чує вона виразно старий захриплий толос, що її майже з переляку від нього морозом прошибло, розбурхане волосся дубом стануло. І утихло. А по хвилі знов: — Пустіть у хату!

Мавра не рухається. Перестала дихати, і все її єство напружене в сій хвилі лиш до слуху. І уха, і очі, і все, що живе в ній, тепер разом слухає.

І вона чує:

Гей, як колишеться вітер, збиткується над соснами, як розшумілися ліси, праліси! Ось вже її хата колихається, вже сунеться в яр, ось-ось розсиплеться, завалиться. Краплі поту виступають на її чолі. Смерть.

— Пустіть у хату! — добивається старечий голос вдруге до хати, гримає хтось розпучливо в двері, а від-так хтось мов жде, і тихо, ні словечка більше...

В хаті смертельна тишина.

— Пустіть у хату! — добивається пораз третій з розпукою страшний голос...

Мавра застигає, не рухається, ніби знає задалегідь, що її жде, наколи отворить. Не годна тому.

Розбійник не пожалує. Знає множество таких випадків, які лучалися межі людьми, а як і самі цигани поступали собі давніше. Просить в хату, чоловік отворить в добрій вірі, щоб порятувати, а його за те ворог, як звірюку, бух... і вже по всьому...

Ні. Вонане сьогоднішня, вона не впустисть нікого. Не хоче бути вбита. Вона лякається смерті, вона боїться.

«Мавро, Мавро, в тебе не один гріх на душі, зроби добро яке... буде тобі прощений, — обзивається в ній знов голос. — Впусти! Може, хто бідний, незнайомий, боїться гинути. Впусти!»

«Мавро, Мавро, схаменися», — молить щось далі в ній, теліпає нею, мов в лихорадці. Бореться в ній, пхає до дверей отворити. То знов потрясає нею, жахом наповняє, відпорною силою, мовби справді почу ла під вікном голос смерті з-під самої землі, що добивається до неї.

Майже божеволіє з страху. Не знає, що робити.

Вона не підводиться з землі, лиш мацає двері і з напруженням всіх сил прислухається над чимсь.

Під вікном утихло, лиш шум сосен і якесь розпучливе шолопання ніг, що ніби теплого місця в снігу шукають, студені опираються.

Мавру наново смертельним потом обливає, і підведені догори руки безсильно опадають.

Ні, не може отворити. Не годна. Нема в неї сили, страх бере перевагу. Страх перед тим якимось, як їй здається, підзеиним голосом, що до неї впрошувався.

Нехай діється божа воля. Вона сама на світі, ніхто її не оборонить, нехай хоч своєю смертю загине. Отворити не годна. Вона заховалася сюди від людей, мов дика звірюка, а лиха тодіна і тут їй супокою не дає. Нехай її оставлять в супокою і люди, і вона. Вона не отворить. Не може. Нехай *той з тим* толосом іде з *богом*, *хто б се й не був*, добрий чи лихий, здалека чи зблизька, нехай собі йде. Їй також говорено, коли іноді давніше в чужині, в пошуканці за своїми, мов та собака, під дверми о милостиню з голоду і студені майже скавуліла: «Нехай іде з богом».

І вона йшла. Чи з богом, чи ні, вона з жалю не знала, але що казали забиратися, вона собі йшла.

Тому...

Вона все мовчить, не обзивається, не рухається, вона бореться з якоюсь силою чи почуттям, що наказує двері отворити. «Мавро, Мавро, отвори, Мавро, встань! — благає щось в ній майже розпучливо, опам'ятовуючи. Мавро, отвори!!»

Волосся, як перше, стає в неї дубом, далі наступає підслухування з напруженням всіх сил. І знов вона... ніби туй-туй умліває, зараз же гине, піддається комусь; під вікном, як перше, зачувається шолопання ніг...

“Два чоловіки падуть в її хату, а з ними і смерть”, стріляє нараз блискавкою через її думки віщування карт.

«Ні, не отворити», — наказує щось в душі. Її смерті не треба. Перебуде сю ніч, буде ще жити, а той *ворог*, що ось загадав їй смерть під хатою, прийшов по її душу, нехай вертає назад. Такою ніччю добре не ходить. Вона се знає. Знає від своїх людей, що лиш ніччю грабили, здобували, лихо коїли. 0, 0, 0! Хто б лихого не знав!

І укладається знов змією під дверми, знов плазом. Нараз — що це?

До її слуху добивається з-під дверей страшний проклін, що потрясає нею аж до глибини душі, тіло ледом обіймає, а потім ніби гинути наказує. Відтак ще одна хвилина і — тихо. Шолопання ніг під дверми устало, слова завмерли, і нічого. Навіть, здається, і шум лісу уступив комусь, губився, утихав.

Мавра божеволіє.

Вона крикнула з остраху не своїм голосом і упала лицем до землі...

Коли се було, що вона сей голос чула? 0, коли ще! І проклін сей страшний. Він добився тепер до неї *хіба з-під землі!* А кого постиг, того й убивав. 0, 0, 0!.. Коли вона той голос чула? Коли ще?.. Мавро, пригадай... Се гірше, як смерть.

В її душі перестрах і спомини здіймаються вихром, теліпають нею, що справді чи не гине. А тут рятунку нізвідки. Вона ж сама. Сама на всю *гору*, на весь ліс... сама... вже *гине*. Тепер знає, чий був се голос. Знає. Се був голос її батька. Голос Андронаті, яким проклинав за непослух і проступки. Голос *його!*

Та тут і розсмівається Мавра страшним божевільним сміхом, яким не сміявся ніхто в тій Самітній оселі-хатині.

Голос її батька? Звідки?

З тамтого світу?

Від часу, як знайшлася в неї її біла дитина, як побачила себе між деревами на чужині, двадцять або, може, й більше років, бо вже й сама не знає. А що з батьком і матір'ю сталося, ніхто не знав. Не могла довідатися. Ходила світами, питала, шукала, вертала назад і знов ішла. Балакала і плакала перед деким, розпитуючись, але нічого не довідалася, як і про ту свою бідну дитину. Лиш смерть одна сліди затирає. Смерть одна. А от се був батьковий голос. Духом до неї вставився. Думки товпляться роями в її острахом і споминами розбурханій душі, що майже не тямить себе добре.

А все ж таки то був голос її батька, Андронаті. Лиш він один проклинав тим страшним прокльоном, якого всі, як вогню, бояться. Він один. Віком був він і її мати між всіма найстарші. Та звідки взявся тепер той прокльон до неї, щоб її побити в нічній годині? З-під землі? Як заклане було, земля дрижить.

І вона переконана, що він взявся до неї тепер вже з-під землі. Такої чорної гучливої півночі лиш з-під землі. Його душа прийшла, щоб заповісти їй смерть. Три рази впрошувалася до неї, три рази не обзивалася вона. А що не вийшла і не впустила, він заклів...